

for det udenlandske Marked, men maa betragtes som aldeles væsentlig rettet mod det indenlandske Forbrug; thi for det udenlandske Marked gjaldt det om at finde et let iøinefaldende Kjendemerke, som Ingen kan tage fejl af ved et flygtigt Oiekast paa den paa-gjældende Vare. Dette vil have sin overordenlige Betydning overfor det udenlandske Marked, men det ser man, at Bestemmelsen om Forbud mod Blandingerne ikke har; det er ikke Noget, der er iøinefaldende. Der er ikke nogen af de Herrer, der med et Oiekast kan se paa en Margarine- eller Smørfustage, om Varen er blandet eller ei, ved Forbruget kan det træde frem, men der er ikke et saadant Kjendemerke, som vil faae praktisk Betydning for Udførselen. Forbudet mod Blandinger er rettet mod det udenlandske Forbrug, og det er meget naturligt, at man i Tyskland er kommen ind paa det, fordi, som bekjendt, Udførselen af Smør fra Tyskland spiller en overmaade ringe Rolle. Tyskland kan ikke mere end netop forsyne sig selv med Smør. Der er kun et lille Overflud af Smør til Udførsel; i alt Væsentligt kan man sige, at Tyskland smørføder sig selv. Det er der kun nogle faa Millioner Pund, det dreier sig om, og som overfor hele Tysklands Smørtilbringning ikke spiller nogen Rolle. Altsaa, den tyske Lovgivning har naturlig maattet være henvist til, naar man vilde søge Beskyttelse, at søge den mere paa det indenlandske, tyske Marked end paa det udenlandske Marked, og derfor have de valgt Beskyttelsesparagrafen 6, naar jeg betegner det efter vore egne Forhold, hellere end § 7; thi § 6 er specielt rettet mod det indenlandske Forbrug, medens § 7 tillige kan faae nogen Betydning for det udenlandske Marked. Hvad § 7, Forbudet mod Farven, angaar, da ere Opfattelserne meget faamlende. Der er nogle, der gjøre gjældende at den naturlige Farve for Margarine ikke er mere forskjellig fra den naturlige Smørfarve, end at Ingen vil falde paa at gjøre Ophævelser derom. Farverne ligge hinanden saa nær, at der er Ingen, der vil genere sig ved at bruge det ene i Flæng med det andet; Forstjellen er ikke saa iøinefaldende, og derfor er der ingen Grund til, at man skulde sætte sig imod det. Det vil ikke komme til at spille nogen Rolle for Forbruget. I Modsætning dertil sige Andre, at det netop er denne Bestemmelse, der har Interesse, specielt for det udenlandske Forbrug, men ogsaa for det indenlandske. For den er et iøinefaldende Skjelnemerke; naar man blot vil lukke Øinene op, saa ser man strax Forstjellen mellem begge Varer. Disse

to Betragtninger gaa altsaa stik imod hinanden, og det ligger i, at her er og maa være et absolut Enten-Eller; enten er et Forbud mod Farven et Skjelnemerke saa stærkt, at det vil faae en indgribende Betydning for Forbruget indenlands, eller ogsaa er Skjelnemærket saa svagt, at det ikke faar nogen Interesse for det Viemed, det var tiltenkt, nemlig at danne en Garanti mod Forsælfninger paa det udenlandske Marked. Men jeg har ikke set, at man har kunnet gjøre Rede for dette Forbud. Betragtningerne staa der overfor hinanden; snart siges det ene og snart det andet, og det kommer deraf, at dette Omraade, Farvebestemmelsen, efter min Overbevisning i alt Fald ikke for Tiden efter den gjældende Praxis og Regel for Smørmarkedet er i Stand til at afgive et Grundlag for en Lovgivning — Forholdene der ere altsaa valende; vi ville komme til at give Love hen i det Blaa, som ikke lade sig opretholde — og kan det ikke ske, vil der heller ikke kunne søges nogen Garanti i slige Forbud. Naar man vil se paa den Affattelse, der foreligger i Regjeringens Forslag, og man vil se paa den Affattelse, som er foreslaaet fra Mindretallet lige over for § 7, vil det strax være iøinefaldende, at det er en Lovbestemmelse, der er ganske umulig, der er ingen Domstol, som vil kunne dømme efter Sligt. Den forbyder, at Margarine har Meierismørrets almindelige Farve, men hvad er Meierismørrets almindelige Farve? Gaar det an at lovgive om noget Saadant, at Domstolene skulle komme til at afgjøre om, hvad der er almindelig Meierismørrefarve? Jeg anser det for rent umuligt. Det vil ikke kunne gjøres paa anden Maade, end at Indenrigsministeren for hver Maaned i Maret maatte bestemme en vis Farve, en vis Standardprøve for Smørret. (Modstgelse af Indenrigsministeren). Det er saa aldeles indlysende, at jeg forstikker om, at Domstolene vilde komme i allerstørste Forlegenhed, dersom de skulde benytte en saadan Bestemmelse. Den Endring, som er foreslaaet fra Mindretallets Side, gjør ikke Sagen en Smule bedre; enten det er Meierismørrets almindelige Farve eller Meierismørrets Handelsfarve, bliver det lige umuligt at bestemme. I Dag er det Mode at have mørkt Smør, i Morgen vil man have lyst. Det vil man altsaa ikke kunne gjøre til noget Grundlag for en almindelig Afgjørelse, som endogsaa skulde kunne føre til Fængselsstraf for de Paagjældende. Der kan ikke dømmes efter saadanne løst udfastede Ord om almindelig Meierifarve eller Handelsfarve. Jeg anser i alt Fald det for ugjærligt, og kaster man